

**ХТОСЬ, КОМУ
ТИ ДОВІРЯЄШ**

ХТОСЬ, КОМУ ТИ ДОВІРЯЄШ

РЕЙЧЕЛ РАЯН

З англійської переклала *Ліліана Чишинська*

Львів | Видавництво Старого Лева | 2024

УДК 821.152.1-31
Р 28

Someone You Trust
Copyright © 2023 by Caelainn Bradley
All rights reserved.

Рейчел Раян

Р 28 Хтось, кому ти довіряєш [Текст] : роман / Рейчел Раян; переклад з англ. Ліліани Чишинської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 344 с.

ISBN 978-966-448-375-6

Коли в Емі з'являється нагода отримати роботу домробітниці у глушині й переїхати з великого міста, вона не вагаючись погоджується. Мальовнича місцина, гостинна сім'я, розкішний будинок на узбережжі з видом на океан — це чудовий шанс втекти від того, хто перетворив її життя на пекло.

Та невдовзі виявляється, що не все так безхмарно і у зразковій на позір родині, і в маленькій сільській громаді, а ідеальний дім не такий затишний, як здавалося... Коли на яв виходять давні таємниці, а захопиви краєвиди повняться небезпеками, Емі стає зрозуміло, що прихисток, який вона так шукала, може бути загрозливішим від усього того, що вона покинула.

УДК 821.152.1-31

© Рейчел Раян, текст, 2023
© Ліліана Чишинська, переклад, 2024
© Вікторія Кучма, обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-375-6 (укр.)
ISBN 978-1-6680-1238-3 (англ.)

Усі права застережено

Моїй мамі — за все

ПРОЛОГ

Коли Емі прийшла до тями, вона лежала на підлозі колись бездоганної вітальні. Місячне світло струменіло крізь вікна від підлоги до стелі, які вона вимила напередодні, освітлюючи простір відкритого планування та стильні меблі.

Вона лежала на боці на килимі. Килим був просякнутий кров'ю.

Емі підвелася, опираючись на одну руку й відчуваючи хвилю нудоти, яка часто супроводжувала удар по голові. Подивилася на свою ліву руку. Вона була вкрита рідиною, що здавалася чорною у блідому світлі, як рука дитини, яка малювала пальцями.

Невже це її кров? Цього не могло бути. Її було надто багато. Тоді чия вона?..

Потім вона побачила тіло в іншому кінці кімнати.

— Ні...

Емі заглушила це слово. Поповзла на руках і колінах по залитому кров'ю килиму, крізь розбите скло, повз

зламаний журнальний столик до людської фігури, яка нерухомо лежала на підлозі.

— Ні, ні, ні...

Навколо панувала тиша і сіялося тонке, сіре місячне світло.

ТРЬОМА ТИЖНЯМИ РАНІШЕ

Телефон Емі розрядився незадовго до заходу сонця.

— О ні...

Вона сповільнила машину, керуючи однією рукою, а другою натискаючи бічну кнопку свого телефона.

— Агов, тільки не підводь мене.

Але екран залишився чорним. Зарядний порт у її вживаній автівці давно зламався. «Ти ідіотка, — виляла вона себе. — Навіщо ти слухала музику всю дорогу сюди?»

Відповідь була простою: вона не думала, що подорож триватиме так довго. В оголошенні це місце описували як «спокійне та віддалене». Не було сказано, наскільки віддалене.

Гугл-карти підраховали, що подорож Емі з Дубліна до найвіддаленішого пункту Західного Корка займе п'ять

годин. Вона їхала вже понад шість. Гугл не зважав на звивисті й неосвоєні дороги, а також не враховував хибних поворотів, які вона вибирала, і того факту, що вона не могла їхати з обмеженням швидкості всю дорогу.

Сонце опускалося за обрій. Вечірні тіні починали тягнутися над землею. І ось вона в сільській частині Ірландії, яка була для неї абсолютно незнайомою, без карти, яка б скеровувала до місця призначення.

Чудово. Просто чудово.

Емі кинула телефон на пасажирське сидіння й далі поїхала вузькою сільською дорогою. Це була сіра стрічка, яка звивалася крізь зелені поля вздовж одного з великих півостровів, що утворювали південно-західне узбережжя Ірландії.

Краєвид, дикий і нерівний, зелено-сірий, здався дивним Емі, яка все своє життя прожила в місті. Праворуч від неї гористий хребет півострова здіймався, наче спина гігантської морської істоти. Ліворуч від неї під вечірнім сонцем мерехтів океан.

На дорозі попереду вона побачила жінку, яка йшла, а біля неї риссю біг чорний пес. *Дякувати Богу!* Є хтось, у кого можна запитати дорогу.

Емі зупинилася біля жінки й опустила вікно.

— Вітаю! — сказала вона. — Я шукаю будинок під назвою «Вид на море», за селом під назвою Ноккрі.

Блондинка років п'ятдесяти була в одязі для прогулянок і мала похмурий вираз обличчя.

— Просто їдьте далі, орієнтуючись на море ліворуч від вас. Ви його побачите. Він вирізняється серед решти.